

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSA Maciej Piankowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Marka J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 stycznia 2012 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 grudnia 2010 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 maja 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie wywołane odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 11 września 2007 r. i 29 października 2007 r., którymi przyznano Markowi J. emeryturę od dnia 1 sierpnia 2007 r., uwzględniając odpowiednio - 27 lat i 11 miesięcy oraz 27 lat i 10 miesięcy okresów składkowych (pkt 1) oraz oddalił odwołania od decyzji z dnia 25 listopada 2009 i 30 grudnia 2009 r., którymi od 1 sierpnia 2007 r. przeliczono emeryturę przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z

całego okresu ubezpieczenia, ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru odpowiednio na – 93,69% i 93,78% (pkt 2).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia.

Odwołującemu Markowi J. organ rentowy przyznał decyzją z dnia 5 listopada 1991 r. rentę inwalidzką II grupy inwalidów od dnia 5 sierpnia 1991 r. Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie za okres kolejnych 3 lat kalendarzowych z ostatnich 12 lat, tj. od 1 stycznia 1985 r. do 31 grudnia 1987 r., co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 135,89%. W dniu 30 sierpnia 2007 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury, wnosząc o przeliczenie świadczenia według najkorzystniejszego wariantu. Zaskarżoną decyzją z dnia 11 września 2007 r. organ rentowy przyznał odwołującemu emeryturę od dnia 1 sierpnia 2007 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru renty - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 136,36%. Do ustalenia podstawy wymiaru i obliczenia wysokości emerytury pozwany przyjął kwotę bazową obowiązującą w dniu 31 sierpnia 1996 r., tj. 677,72 zł. Zakład uwzględnił 27 lat i 11 miesięcy, tj. 335 miesięcy okresów składkowych. Po ponownej analizie dokumentacji odwołującego, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 29 października 2007 r. uchylił decyzję z dnia 11 września 2007 r. i ponownie przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 sierpnia 2007 r., której wysokość obliczył w taki sam sposób, jak w decyzji z dnia 11 września 2007 r., z tym że staż pracy ustalił na 334 miesiące okresów składkowych. W toku postępowania organ rentowy ponownie przeliczył emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 sierpnia 2007 r. decyzją z dnia 25 listopada 2009 r., którą uchylił jednocześnie decyzję z dnia 29 października 2007 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat: 1968 - 1973, 1975 - 1976, 1978 - 1987, 1990 - 1991. Za lata 1983, 1984, 1988 i 1989 Zakład przyjął kwoty wynagrodzenia wypłaconego odwołującemu w złotych w okresie zatrudnienia za granicą. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 93,69%. Do ustalenia podstawy wymiaru i obliczenia wysokości emerytury przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o emeryturę. Zakład uwzględnił 27 lat i 10 miesięcy, tj. 334

miesiące okresów składkowych. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie, ponieważ decyzja z dnia 11 września 2007 r. została uchylona decyzją z dnia 29 października 2007 r. Ponadto decyzją z dnia 25 listopada 2009 r. Zakład uchylił decyzję z dnia 29 października 2007 r. Wobec powyższego Sąd I instancji uznał, że wydanie wyroku stało się niedopuszczalne, nie istnieją bowiem orzeczenia, których zasadność podlegałaby kontroli w postępowaniu sądowym. Sąd Apelacyjny uwzględniając zażalenie wnioskodawcy postanowieniem z dnia 21 stycznia 2010 r. uchylił zaskarżone postanowienie. Sąd II instancji wskazał, że postępowanie może być umorzone tylko w zakresie uwzględnionego żądania, a ponadto nie zweryfikowano stanowiska odwołującego po wydaniu decyzji z dnia 25 listopada 2009 r., co oznacza, że wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania było przedwczesne. W toku postępowania Zakład wydał w dniu 30 grudnia 2009 r. kolejną decyzję przeliczającą od dnia 1 sierpnia 2007 r. emeryturę wnioskodawcy, którą doliczył do wynagrodzenia za 1982 r. zasiłki chorobowe w łącznej kwocie 2.242 zł przysługujące wnioskodawcy od 9 lutego 1982 r. do 12 lutego 1982 r. i od 8 marca 1982 r. do 12 marca 1982 r. Łączna kwota wynagrodzenia za 1982 r. wraz z zasiłkami chorobowymi wyniosła 101.119 zł i w takiej wysokości została przyjęta do obliczenia podstawy wymiaru emerytury. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 93,78%. Do ustalenia podstawy wymiaru i obliczenia wysokości emerytury przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o emeryturę. Pozwany uwzględnił 27 lat i 10 miesięcy, tj. 334 miesięcy okresów składkowych. Wnioskodawca od 1 sierpnia 1983 r. do 22 maja 1991 r. był zatrudniony w Zakładach Systemów Automatyki „M.” Oddział w NRD w pełnym wymiarze czasu na stanowisku tokarza, na którym otrzymywał wynagrodzenie dewizowe w wysokości 860 DM. Z dniem 30 lipca 1983 r. z wnioskodawcą została zawarta umowa o pracę w Niemieckiej Republice Demokratycznej na okres trwania kontraktu zagranicznego, tj. od 1 sierpnia 1983 r. Wynagrodzenie miało być wypłacane w wysokości 1.350 Marek NRD, a w złotych w wysokości 3.500 zł. Natomiast angażem z dnia 10 listopada 1983 r. przyznano wnioskodawcy od dnia 1 listopada 1983 r. wynagrodzenie dewizowe w wysokości 1.450 Marek NRD. Aneksem z dnia 21 marca 1985 r. dokonano zmiany umowy o pracę poprzez jej

przedłużenie do dnia 31 grudnia 1985 r. Kolejnym aneksem wprowadzono od dnia 1 stycznia 1984 r. zmiany w wysokości wynagrodzenia, a mianowicie łączna jego wysokość wraz z częścią stałą i ruchomą wynosiła 1.450 Marek NRD. Aneksem sporządzonym w dniu 1 lipca 1987 r. przedłużono wnioskodawcy umowę o pracę na budowie w NRD do dnia 31 grudnia 1987 r. i zwiększono wysokość wynagrodzenia do 1.550 Marek NRD. Kolejnymi aneksami z dnia 4 grudnia 1987 r., 6 grudnia 1988 r., 28 lutego 1989 r. i 30 czerwca 1989 r. przedłużano okres wykonywania pracy za granicą do dnia 28 lutego 1990 r. Natomiast umową o pracę z dnia 2 lipca 1990 r. i z dnia 3 stycznia 1991 r. wnioskodawca został oddelegowany do pracy na budowie w NRD od dnia 1 lipca 1990 r. Za czas pracy Marek J. otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 860 DM, na które składała się część stała w kwocie 690 DM oraz część ruchoma w kwocie 170 DM. Zakład Systemów Automatyki „M.” wystawił dwa zaświadczenia dotyczące zarobków uzyskanych przez wnioskodawcę z tytułu pracy za granicą: z dnia 29 lipca 1991 r. na druku Rp 7, w którym podał zarobki zastępcze za lata 1985 – 1987; z dnia 8 czerwca 1993 r., w którym podał wynagrodzenie dewizowe i krajowe uzyskane przez odwołującego w okresie od 1 sierpnia 1983 r. do 22 maja 1991 r. Zakład podał także, że w okresie od 1 sierpnia 1983 r. do września 1989 r. wypłacał wnioskodawcy wynagrodzenie złotowe. Po tym terminie nie wypłacał wynagrodzeń złotych. Od 1 stycznia 1990 r., zgodnie przepisami dotyczącymi opłacania składek za pracowników zatrudnionych za granicą, opłacał składkę od 100% wynagrodzenia z poprzedniego kwartału. Pismem z dnia 23 lipca 1991 r. „M.” zwrócił się do ZUS o przyjęcie podstawy naliczenia składek ZUS do wypłaty zasiłku chorobowego, ponieważ nie jest w stanie podać wynagrodzenia zastępczego z powodu niezatrudniania na terenie zakładu pracownika na takim stanowisku, jakie wnioskodawca zajmował za granicą.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wywiódł wnioskodawca zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe uznanie przez Sąd I instancji, że nie przysługuje mu prawo do uwzględnienia wynagrodzenia na podstawie zaświadczenia z „M.” z dnia 8 czerwca 1993 r. za okresy pracy za granicą w latach 1983-1984 oraz 1988-1990 z uwagi na to, że w zaświadczeniu pracodawca nie wykazał zarobków zastępczych, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na

przyjęciu przez Sąd, że organ rentowy poprawnie ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczeń emerytalnych na 93,78%. Wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania od decyzji z dnia 11 września 2007 r., 29 października 2007 r., 25 listopada 2009 r. i 30 grudnia 2009 r., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy. Sąd II instancji w pełni podzielił poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia oraz dokonaną wykładnię przepisów. Sąd Apelacyjny stwierdził, że istota sporu sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy możliwe jest uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury wnioskodawcy jego wynagrodzenia w markach niemieckich (w przeliczeniu na złotówki) z tytułu zatrudnienia za granicą w latach 1983-1984 i 1988-1990, w wysokości wskazanej w zaświadczeniu Zakładu Automatyki „M.” z dnia 8 czerwca 1993 r. Sąd Apelacyjny wskazał, że zgodnie z § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.), jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

- 1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju,
albo
- 2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

W toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzenia na potrzeby ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego; zatem dowodem tej okoliczności mogą być dokumenty dotyczące wynagrodzenia osób zatrudnionych w tym samym okresie w kraju, w tym

samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju co odwołujący. Słusznie ocenił Sąd Okręgowy, że z materiału dowodowego wynika, że brak jest możliwości uwzględnienia żądania wnioskodawcy, tj. uwzględnienia w podstawie wymiaru jego wynagrodzenia w markach niemieckich (w przeliczeniu na złotówki) z tytułu zatrudnienia za granicą w latach 1983-1984 i 1988 – 1990, w wysokości wskazanej w zaświadczeniu Zakładu Automatyki „M.” z dnia 8 czerwca 1993 r.

W spornym okresie Zakład Systemów Automatycznych „M.” nie zatrudniał pracownika w kraju na takim samym stanowisku, jakie wnioskodawca zajmował za granicą. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest także możliwości uśrednienia zarobków zastępczych z uwzględnionych lat 1985-1987 i „dostosowanie wynagrodzenia z zaliczonych lat do sytuacji mającej miejsce w spornych latach”, tj. 1983-1984 i 1988-1990, czego wnioskodawca domagał się w apelacji, albowiem wniosek ten nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach, które normują sposób obliczania podstawy wymiaru emerytury.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając: naruszenie przepisów prawa materialnego - przez błędną wykładnię § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru rent i emerytur i przyjęcie, iż niemożliwa jest wykładnia pozwalająca uwzględnić wynagrodzenie wypłacane skarżącemu za granicą oraz pominięcie możliwości uwzględnienia zarobków zastępczych uzyskiwanych na podobnym stanowisku pracy oraz naruszenie przepisów postępowania - przez niezastosowanie art. 232 zdanie drugie k.p.c. w sytuacji, w której charakter sprawy oraz właściwości skarżącego uzasadniały przeprowadzenie postępowania dowodowego z urzędu na okoliczność wynagrodzenia zastępczego w innym zakładzie pracy, a także wynagrodzenia zastępczego uzyskiwanego w macierzystym zakładzie pracy na stanowisku o podobnym charakterze, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku, a także o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Wstępnie istotne było sprawdzenie przedmiotowej dopuszczalności skargi kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji, który oddalił apelację od wyroku Sądu I instancji, którym to orzeczeniem umorzono postępowanie wywołane odwołaniem od decyzji z dnia 11 września 2007 r. i 29 października 2007 r. przyznającymi ubezpieczonemu emeryturę oraz którym oddalono odwołania od decyzji z dnia 25 listopada 2009 r. i 30 grudnia 2009 r. przeliczającymi emeryturę wnioskodawcy. W postępowaniu odwoławczym wnioskodawca nie kwestionował ustalonego prawa do emerytury, a jedynie nie zgadzał się z wysokością ustalonego świadczenia, domagając się uwzględnienia w podstawie wymiaru emerytury jego wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia za granicą w latach 1983-1984 i 1988-1990.

W myśl art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Sprawy te mają charakter majątkowy, przy czym tylko dla spraw wymienionych w zdaniu drugim art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest dopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu. Wbrew twierdzeniom skarżącego sprawa, w której wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną nie była sprawą o przyznanie emerytury, gdyż organ rentowy przyznał mu już emeryturę. Spór dotyczył wyłącznie wysokości tej emerytury, bo w postępowaniu odwoławczym wnioskodawca nie kwestionował samego prawa do tego świadczenia, lecz jedynie ustaloną podstawę wymiaru emerytury. W apelacji od wyroku Sądu I instancji jako przedmiot sporu podano żądanie uwzględnienia wynagrodzenia na podstawie zaświadczenia z „M.” z dnia 8 czerwca 1993 r. za okresy pracy za granicą w latach 1983-1984 oraz 1988-1990.

Sprawy, w których ubezpieczeni kwestionują różne elementy składowe emerytury, np. podstawę wymiaru, staż ubezpieczeniowy, kwotę bazową czy

przeliczniki, zmierzając do zwiększenia tego świadczenia są sprawami o wysokość emerytury, a nie o jej przyznanie. Jeżeli prawo do emerytury nie jest kwestionowane w postępowaniu sądowym, w którym chodzi o wysokość tego świadczenia, to o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia określona w art. 398² § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., II UZ 40/10, LEX nr 786805; z dnia 11 kwietnia 2006 r., II UZ 1/06, niepublikowane). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 czerwca 2011 r., III UZ 12/11 (LEX nr 966827) już w poprzednio obowiązującym stanie prawnym określający wówczas dopuszczalność kasacji art. 392¹ § 1 k.p.c., zawierający w zdaniu drugim regulację tożsamą z cytowanym wyżej art. 398² § 1 k.p.c., a w zdaniu pierwszym różniący się od niego tylko wartością przedmiotu zaskarżenia, był wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 17 stycznia 2001 r., II UZ 145/00 (OSNP 2002 nr 19, poz. 474) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, poza sprawami o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, dopuszczalność kasacji zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 392¹ k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, Dz. U. Nr 48, poz. 554). Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął również w postanowieniu z dnia 23 marca 2001 r., II UKN 706/00 (OSNP 2002 nr 24, poz. 609), wskazując tam, że na podstawie art. 392¹ k.p.c. tylko w sprawach o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, w pozostałych sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kasacja nie przysługuje, jeżeli wartość ta, ustalona stosownie do art. 22 k.p.c., jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Z kolei w postanowieniu z dnia 25 maja 2001 r., II UZ 30/01 (OSNP 2003 nr 6, poz. 161) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sprawa o podwyższenie (przeliczenie podstawy wymiaru) emerytury nie jest sprawą o przyznanie lub wstrzymanie prawa do emerytury, w której kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 392¹ § 1 zdanie

drugie k.p.c.). Taki sam kierunek wykładni art. 392¹ k.p.c. został zaprezentowany w kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. postanowienia: z dnia 13 marca 2001 r., II UZ 13/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 47, z dnia 13 marca 2001 r., II UZ 15/01, OSNP 2003 nr 2, poz. 49, z dnia 28 listopada 2001 r., II UZ 80/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 449, czy też z dnia 10 kwietnia 2002 r., II UZ 31/02, LEX nr 54791). Zachował on aktualność również w obecnym stanie prawnym, czego przykładem może być postanowienie z dnia 6 listopada 2008 r., II UZ 48/08 (LEX nr 686064), zgodnie z którym jeśli przedmiotem sporu nie jest prawo do emerytury lub renty, lecz jedynie jego wysokość, to dopuszczalność zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia obliczonej w oparciu o przepis art. 22 k.p.c. i stanowi ona różnicę między wysokością świadczenia wypłacanego przez organ rentowy, a wysokością świadczenia żądanego przez ubezpieczonego w skali jednego roku (por. także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, LEX nr 707896 oraz z dnia 17 listopada 2010 r., II UZ 31/10, LEX nr 707897).

Podzielając w pełni zaprezentowane poglądy judykatury, Sąd Najwyższy stwierdza zatem, że nie jest tak, że nawet w przypadku, w którym dojdzie do zakwestionowania decyzji organu rentowego wydanej w następstwie rozpoznania wniosku o emeryturę lub rentę (o prawo do któregoś z tych świadczeń), skarga kasacyjna wniesiona od wyroku Sądu drugiej instancji będzie dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.). O dopuszczalności skargi kasacyjnej, również w takich sprawach, musi bowiem decydować rzeczywisty przedmiot sporu, a następnie przedmiot zaskarżenia, określony w odwołaniu wszczynającym postępowanie sądowe, stosownie do treści art. 468 § 2 pkt 1 i 3 k.p.c. Jeśli więc przedmiotem tym będzie tylko wysokość emerytury lub renty (wysokość prawa do jednego z tych świadczeń) wynikająca z uwzględnienia elementów mających wpływ na ową wysokość, to taką sprawę należy traktować jako sprawę o prawa majątkowe w rozumieniu art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

Skarżący wartość przedmiotu zaskarżenia skarżący określił na kwotę 3.600 zł, co oznacza, że jest ona niższa niż kwota warunkująca dopuszczalność skargi

kasacyjnej określona w art. 398² § 1 k.p.c., dlatego skargę należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i art. 398² § 1 k.p.c.